

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ এতিয়া বাণপ্ৰস্থবানপ্ৰস্থ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা কিয়নো তোমালোকে বাণীৰ পৰা উপৰাম ঘৰলৈ যাব লাগে সেইবাবে পিতাৰ স্মৃতিত থাকি পৱিত্ৰ হোৱা"

প্ৰশ্ন: উচ্চ লক্ষ্যত হাজিৰ উপনীত হ'বলৈ কি কোনটো কথাৰ চম্ভাল নিশ্চয় ৰাখিব লাগে?

উত্তৰ: চকুদুটিকৰ (দৃষ্টিৰ) চম্ভাল কৰা, এয়া এই চকুদুটিয়েই বহুত প্ৰবঞ্চক। প্ৰবঞ্চনা কৰে। (ক্ৰিমিনেল) (বিকাৰী, অশুদ্ধ) চকুৱেদৃষ্টিয়ে বহুত লোকচান কৰে সেইবাবে যিমান পাৰা নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। ভাই ভাই দৃষ্টিৰ অভ্যাস কৰা। ৰাতিপুৱা উঠি একান্তভাৱে একান্তত বহি নিজে নিজৰ লগত কথা পাতা। ভগৱানৰ হুকুম – মৰমৰ সন্তানসকল, কাম মহাশত্ৰুৰ পৰা খবৰদাৰ হৈ থাকা।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, এয়াতো বুজি পাইছা কিয়নো ইয়ালৈ বুজি পাওঁতাসকলেহে আহিব পাৰে। ইয়াতে ইয়াত কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়। এয়াতো ভগৱানে পঢ়ায়। ভগৱানৰো পৰিচয় থকা প্ৰয়োজন উচিত। ভগৱান নামটি কিমান উচ্চ আৰু আকৌ পুনৰ কয় – নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম। এতিয়া (প্ৰেক্টিকেলত) (বাস্তৱতে) উপৰাম হয়েই। ইমান সৰু বিন্দু কোৱাও হয় আত্মা তৰা সদৃশ হয়। যেনেকৈ সেই তৰা সৰুতো নহয়। এই আত্মাতো সঁচাকৈয়ে সৰু হয়। পিতাও বিন্দু হয়। পিতাতো সদায় পৱিত্ৰ হয়। তেওঁৰ মহিমাও হ'ল – জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ... এই ক্ষেত্ৰত জঁই পৰি যোৱাৰ কোনো কথা নাই। মুখ্য কথা হৈছে পৱিত্ৰ হোৱা। বিকাৰৰ ওপৰতে কাজিয়া হয়। পৱিত্ৰ হ'বলৈ পতিত-পাৱনক মাতে। সেয়ে নিশ্চয় পাৱন হ'ব লাগিব নহয় জানো, এই ক্ষেত্ৰত জঁই পৰিব নালাগে। যি অতীত হ'ল, বিধিনি আদি পৰে, নতুন কথা নহয়। অবলাসকলক ওপৰত অত্যাচাৰ হ'বই। আন সংসংগত এনে কথা নহয়। ক'তো কাজিয়া নহয়। এই কাজিয়া বিশেষকৈ এই কথাৰ ওপৰতে হয়। পিতাই কয় – মই আহোৱেই বাণপ্ৰস্থবানপ্ৰস্থ অৱস্থাত। বাণপ্ৰস্থবানপ্ৰস্থ অৱস্থাৰ নিয়মো ইয়াৰ পৰাহে আৰম্ভ হয়। সেয়ে বাণপ্ৰস্থীসকলে বানপ্ৰস্থীসকলে নিশ্চয় বাণপ্ৰস্থবানপ্ৰস্থ অৱস্থাতে থাকিব। বাণীৰ পৰা উপৰাম হৈ যাবলৈ পিতাক স্মৰণ কৰি পূৰা পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। পৱিত্ৰ হোৱাৰ পদ্ধতিও এটাই। উভতি যাব লাগিব সেয়ে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'বই লাগিব। সকলোৱেতো যাবই লাগিব। কেৱল দুই-চাৰিজনতো দুই-চাৰিজনতো নাযায়। গোটেই পতিত দুৰীয়া সৃষ্টি সলনি নিশ্চয় হ'বই লাগিব। এই নাটকক কোনেৰো নাজানে। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈ এয়া নাটকৰ চক্ৰ হয়। পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'বই লাগিব, তেতিয়াহে তোমালোকে শান্তিধাম আৰু সুখধামলৈ যাব পাৰিবা। গায়নো আছে গতি-সংগতি দাতা এজনেই। সত্যযুগত বহুত কম হয় আৰু পৱিত্ৰ হয়। কলিযুগত অনেক ধৰ্ম আৰু অপৱিত্ৰ হৈ পৰে। এয়াতো সহজ কথা আৰু পিতাই প্ৰথমতে কৈ দিয়ে। পিতাইতো জানে যে কাজিয়া নিশ্চয় হ'বই। যদি তেওঁ এয়া নাজানিছিল কিয় যুক্তি ৰচনা কৰিছিল যে চিঠি লৈ আহা যে আমি জ্ঞান অমৃত পান কৰিবলৈ যাওঁ। তেওঁ জানে – এই কাজিয়া হোৱাটোও নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। আচৰিত যে পিতাৰ পৰিচয় জানি ভালদৰে জ্ঞান লয়, আনকো জ্ঞান দিয়ে, তথাপিও অ' মায়া, তেওঁলোকক তুমি নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰি লোৱা। এই সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। এই নিয়তিক কোনেও টলাব নোৱাৰে। মানুহে কেৱল শব্দ কৈ দিয়ে কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। সন্তানসকল, এয়া বহুত উচ্চ পঢ়া। চকু এনেকুৱা প্ৰৱঞ্চক, সেয়া নুসুধিবাই! তমোপ্ৰধান দুৰীয়া হয়, কলেজবোৰতো বহুত বেয়া হৈ গৈছে। বিলাতৰতো কথা নুসুধিবা। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। সেই মানুহবোৰে কৈ দিয়ে সত্যযুগৰ লাখ বছৰ হৈ গ'ল। পিতাই কয় – কালি তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দি গৈছিলো, সকলো হেৰুৱাই পেলালা। লৌকিকতো পিতাই কয় – তোমালোকক ইমান সম্পত্তি দিছিলো, সকলো হেৰুৱালা, এনেকুৱা সন্তানো আছে যিয়ে কম সময়তে সম্পত্তি উৰাই দিয়ে। বেহদৰ পিতায়ো কয় – মই তোমালোকক কিমান ধন দি গৈছিলো, তোমালোকক কিমান লায়ক বিশ্বৰ মালিক কৰিলো, এতিয়া নাটক অনুসৰি তোমালোকৰ কি অৱস্থা হৈ গ'ল! তোমালোক সেয়াই মোৰ সন্তান নহয় জানো। তোমালোক কিমান ধনৱান আছিল। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা যি তোমালোকে বুজোৱা। এটা কাহিনীও আছে – বাঘ আহিছে, বাঘ আহিছে। কিন্তু বাঘ অহা নাছিল। এদিন সঁচাকৈ বাঘ আহিল। তোমালোকেও কোৱা – মৃত্যু সন্মুখত আহিছে। মানুহে কয় - মৃত্যু সন্মুখলৈ আহিছে বুলি সদায় কয়, কিন্তু বিনাশতো হোৱা নাই। এতিয়া তোমালোকে জানিছা – এদিন বিনাশ নিশ্চয় হ'বই। পাছত তাৰেই কাহিনী বনাই দিছে। বেহদৰ পিতাই তেওঁলোকক দোষ নিদিয়ে। কল্পৰ আগতেও হৈছিল। 5 হাজাৰ বছৰ আগৰ কথা। বাবাইতো বহুতৰ কৈছে – এয়াও তোমালোকে লিখি যোৱা যে 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও হবহু এনেকুৱা সংগ্ৰহালয় (মিউজিয়াম) খুলিছিল, ভাৰতত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম স্থাপন কৰিবলৈ। একেবাৰে স্পষ্টকৈ লিখা তেতিয়া আহি বুজিব। বাবা আহিছে। পিতাৰ সম্পত্তিয়ে হৈছে – স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। প্ৰথমতে নতুন

দুনিয়াত নতুন ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। স্বৰ্গৰ পৰা নৰক। এয়া বহুত ডাঙৰ নাটক, ইয়াত সকলোৱে ভাওবীয়া। ৪৪ জনৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰি এতিয়া পুনৰ আমি ঘৰলৈ যাওঁ। প্ৰথমতে আমি মালিক আছিলো, পুনৰ কঙাল হৈ গ'লো। এতিয়া পুনৰ বাবাৰ মতত চলি মালিক হওঁ। তোমালোকে জানিছা – আমি শ্ৰীমতৰ আধাৰত কল্প কল্পই ভাৰতকো স্বৰ্গ কৰি তোলো। পৱিত্ৰও নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পৱিত্ৰ হোৱাৰ বাবে অত্যাচাৰ হয়। বাবাই সন্তানসকলক বহুত বুজায়। পিছে বাহিৰলৈ ওলাই গ'লে অবুজন হৈ যায়। আচৰিতভাৱে শুনে, কয়, জ্ঞান দিয়ে, অ' মায়া যেনে আছিল তেনে হৈ যায় আৰু অতি বেয়াহে হৈ যায়। কাম বিকাৰত ফাঁচি যায় আৰু বাগৰি পৰে।

শিৱবাবাই যি ভাৰতক শিৱালয় কৰি তোলে, সেয়ে সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। এয়া বেহদৰ বাবা বহুত মিঠা বাবা হয়। যদি সকলোৱে গম পাই যায় তেতিয়া ঢেৰকৈও ঢেৰ আহি যাব। পঢ়াবই নোৱাৰিব। পঢ়াত একান্তৰ প্ৰয়োজন। ৰাতিপুৱা কিমান শান্তি থাকে। আমি নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰো। স্মৰণ অবিহনে বিকৰ্ম কেনেকৈ বিনাশ হ'ব? এয়া চিন্তা লাগি থাকিব লাগে যে এতিয়া পতিত কঙাল হৈ গৈছে, পুনৰ পাৱন শিৰৰ মুকুট কেনেকৈ হ'ব পাৰে। পিতাইতো একেবাৰে সহজ কথা বুজায়। প্ৰলয়তো হ'বই। ভয় কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাই। পিতা হৈছে একেবাৰে সাধাৰণ। পোছাক আদি সকলো সেয়াই। একো পাৰ্থক্য নাই। সন্ধ্যাসীসকলেতো ঘৰ-বাৰী এৰি গেৰুৱা বস্ত্ৰ পিন্ধি লয়, কিন্তু এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) সেই একেই বস্ত্ৰ। কেৱল পিতাই প্ৰৱেশ কৰে আৰু কোনো পাৰ্থক্য নাই। যেনেকৈ পিতাই সন্তানসকলক মৰমেৰে চম্ভাল কৰে, পোহ-পাল দিয়ে। তেনেকৈ এৰোঁ কৰে। অহংকাৰৰ কোনো কথা নাই। একেবাৰে সাধাৰণভাৱে চলে। বাকী থাকিবলৈ ঘৰ আদিতো সজাব লাগিবই। সেয়াও সাধাৰণ। তোমালোককতো বেহদৰ পিতাই পঢ়ায়। পিতা হৈছে চুস্কক। এয়া সবু কথা নেকি! কন্যাসকলে পৱিত্ৰ হয় তেতিয়া বহুত সুখ প্ৰাপ্তি হয়। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে – কিবা শক্তি আছে কিন্তু শক্তি বুলি কাক কোৱা হয়, সেয়াও বুজি নাপায়। পিতা হ'ল সৰ্বশক্তিমান, তেওঁ সকলোকে এনেকুৱা কৰি তোলে। কিন্তু সকলোৱে একে সমান হ'ব নোৱাৰে। পাছততো বিশেষতাও একে হৈ যাব। পদো একে হৈ যাব। এয়াতো নাটক নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। ৪৪ জনত তোমালোকে সেয়াই ৪৪ অৱয়ব পোৱা যি কল্পৰ আগতে পাইছিল। সেয়া অৱয়ব পাই থাকিব। এই ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য হ'ব নোৱাৰে। কিমান বুজিবলগীয়া আৰু ধাৰণ কৰিবলগীয়া কথা। বিনাশতো নিশ্চয় হ'বই, বিশ্বত শান্তি এতিয়াতো হ'ব নোৱাৰে। পৰস্পৰে কাজিয়া কৰে। মৃত্যু আহি মূৰৰ ওপৰ পাইছে নাটক অনুসৰি এক আদি সনাতন ধৰ্মৰ স্থাপন প্ৰতিষ্ঠান, বাকী ধৰ্মৰ বিনাশ হ'বই। পাৰমাণৱিক বোমাও (atomic bombs) তৈয়াৰ কৰি আছে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগও দুৰ্যোগো হ'ব। ডাঙৰ ডাঙৰ পাথৰ বাগৰিব যাৰ দ্বাৰা ঘৰ আদি ভাঙি পৰিব। কিমানে যিমানে মজবুত ঘৰ নাসাজক বনাওক, আধাৰশিলা সুদৃঢ়কৈ বনাওক, নাসাজক, কিন্তু একোৱেই নাথাকিব। তেওঁলোকে ভাবে ভূমিকম্পইও বগৰাব নোৱাৰে। কিন্তু কোৱা হয় – কিমানে যিমানে কৰা, ১০০ মহলা বনোৱা কিন্তু বিনাশ নিশ্চয় হ'বই। একোৱেই নাথাকিব।

তোমালোক সন্তানসকল স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবলৈ ইয়ালৈ আহিছা। বিলাতত চোৱা কি ঘটি আছে। ইয়াকেই ৰাৱণৰ আড়ম্বৰ (পাম্প) বুলি কোৱা হয়। মায়াই কয় – আমিও কম নহয়। তাততো তোমালোকৰ হীৰা-মুকুতাৰ মহল হ'ব। সকলো বস্তু সোণৰ হ'ব। তাততো দুই-তিনি মহলা বনাবলৈ সজাৰ প্ৰয়োজন নাই। মাটিৰ কাৰণে খৰচ নালাগে। সকলো সন্মুখত মজুত থাকিব। সেয়ে সন্তানসকলে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। সকলোকে খবৰ দিব লাগে। ভাল ভাল পাণ্ডা হৈ সন্তানসকল পুনৰুজ্জীৱিত হ'বলৈ আহে। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। পুনৰ আহিব। ইমানবোৰ আহিছে, নাজানো এই সকলোকে পুনৰ দেখিম নে নাই। এই সকলোৱে টিকি থাকিব পাৰিবনে নোৱাৰে। ঢেৰতকৈও ঢেৰ আহে, পিছে আচৰিত ধৰণে আঁতৰি যায়। পুনৰ লিখে – বাবা আমি বাগৰি পৰিলো। আৰে, তোমালোকে যি উপাৰ্জন কৰিছিলো শেষ কৰি দিলা! পুনৰ ইমান ওপৰলৈ উঠিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ অৱজ্ঞতা। সেই মানুহবোৰে অধ্যাদেশ জাৰী কৰে – অমুক সময়ত কোনেও বাহিৰ নোলাবা, নহ'লে গুলী কৰি কৰি দিম। পিতায়ো কয় – বিকাৰলৈ গ'লে গুলী লাগি যাব। ভগৱানৰ হুকুম হয় – খবৰদাৰ হৈ থাকা। আজিকালি গেছ আদিৰ এনেকুৱা বস্তু ওলাইছে যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য বহি বহিয়ে শেষ হৈ যায়। এই সকলো নাটকতে নিৰ্ধাৰণ নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে কিয়নো পাছলৈ হস্পিতাল আদি একো নাথাকিব। তৎক্ষণাত আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা ল'ব। দুখ-ক্লেশ আদি সকলো নোহোৱা হৈ যায়। তাত ক্লেশ আদি নাথাকিব। আত্মা স্বতন্ত্ৰ হয়। যি সময়ত আয়ুস পূৰা হয় আত্মাই শৰীৰ এৰি দিয়ে। তাত কাল নাথাকে। ৰাৱণেই নাথাকে তেনেহ'লে কাল ক'ৰ পৰা আহিব। এয়া ৰাৱণৰ দূত, ভগৱানৰ নহয়। ভগৱানৰ সন্তানতো বহুত মৰমিয়াল হয়। পিতাই কেতিয়াও সন্তানসকলৰ দুখ সহ্য কৰিব নোৱাৰে। নাটক অনুসৰিয়েই কল্পৰ ৩ ভাগেই তোমালোকে সুখ পোৱা। যিজন পিতাই ইমান সুখ দিয়ে তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলা উচিত। এয়া অন্তিম জন্ম, পিতাই কয় – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি অন্তিম জন্ম পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ মূৰৰ ওপৰত আছে। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান

নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পিতা হৈছে সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃপক্ষ (অথৰিটি)। শাস্ত্ৰ আদি যি পঢ়ে, তাক বিশেষ ঋমতা থকা বুলি কয়। এতিয়া পিতাই কয় – মই সকলোৰে কৰ্তৃপক্ষ। মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম শুনাওঁ। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ বিনাশ হ'ব। বাকী পানীৰে স্নান কৰিলে পৱিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব! ক'ৰবাত একাচল পানী (অকণমান পানী) থাকিলে তেতিয়া তাকো তীৰ্থ বুলি ভাবি তৎক্ষণাত স্নান কৰে। ইয়াকে কোৱা হয় তমোপ্ৰধান নিশ্চয়। এয়া তোমালোকৰ সতোপ্ৰধান নিশ্চয়। পিতাই বুজায় – ইয়াতে ভয় কৰিবলগীয়া কথাই নাই। অহু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) ভগৱানে পৱিত্ৰ হ'বলৈ যি হুকুম দিছে, তেওঁক সেয়া কেতিয়াও অৱজ্ঞা কৰিব নালাগে। বহুত বহুত খবৰদাৰ হৈ থাকিব লাগে। বাপদাদা দুয়োজনৰ পালনাৰ প্ৰতিদানবিনিময়ত পৱিত্ৰ হৈ দেখুৱাব লাগে।

(2) নাটকৰ নিয়তি অটল হৈ আছে, সেয়া জানি সদায় নিশ্চিন্ত হৈ থাকিব লাগে। বিনাশৰ হোৱাৰ আগতে সকলোকে পিতাৰ বাৰ্তা দিব লাগে।

বৰদান: এটিক 'বাবা' শব্দৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা স্মৃতি আৰু সেৱাত থকাজনে থাকোতা সঁচা যোগী, সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা তোমালোক সন্তানসকলে মুখ বা মনেৰে বাৰে বাৰে 'বাবা' শব্দ কৈ উচ্চাৰণ কৰি নাথাকা, সন্তান হোৱা সেয়ে 'বাবা' শব্দ স্মৃতিলৈ অহা অথবা ভবাটোও 'যোগ' হয় আৰু মুখেৰে বাৰে বাৰে কোৱা যে বাবাই এনেকৈ কয়, বাবাই এয়া ক'লে – এয়াই হ'ল সেৱা। কিন্তু এই 'বাবা' শব্দক কোনোবাই অন্তৰেৰে কয়, কোনোবাই জ্ঞানৰ মগজুৰে কয়। যিসকলে অন্তৰেৰে কয় তেওঁলোকে অন্তৰত সদায় প্ৰত্যক্ষ প্ৰাপ্তিৰ সুখ আৰু শক্তি পোৱা যায় প্ৰাপ্ত কৰে। মগজুৰে কোৱাসকলে কোৱাৰ সময়ত আনন্দিত হয়, চিৰদিন নহয়।

স্লোগান: পৰমাত্মাৰূপী শমাত (জুইৰ শিখাত) আহুতি দিয়াজনে বলিহাৰ যাওতাজনে হ'লহৈছে সঁচা পৰৱানা (চগা পৰুৱাপোক)।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!